

Khell Antal - Meskó Katalin
Kábdebó Péter - Fatter Margit
Zimnij Ádám - Elek Mária Terézia
Vikol László - Csiki Rebeka
Salak József - Ötves Anna
Lengyel Domokos - Fark Terézia
Szentkovits Bogdán - Szentpéteri Mária
Vászlóvszky Ferenc -Roska Rozália

*****

Sorozatnyitó-délután az Orlay utcában

Már szeptemberi lapszámunkban jeleztük, hogy az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület (EÖGYKE) és a Fővárosi Örmény Önkormányzat (FÖÖ) jótekonysági hangversenysorozatot indít az Orlay-utcai Örmény Szerartású Római Katolikus Templom és Plébánia tatarozására.

Megtörtént!

Még hozzá igen gazdag műsorral, amelyre tömegesen voltak kíváncsiak örmény származásúak és magyar érdeklődők egyaránt.

Az előtérben látható az *Örmény kódexművészet* című kiállítás egy része, amelyet az EÖGYKE szerkesztett 13-14. századi kódexlapok reprodukcióiból. A szűkös helyre való tekintettel a teljes kiállításanyagból elsősorban a Krisztus alakjának szentelt, illetve Ániban készült illusztrációk kerültek bemutatásra. A megnyitó beszédet *dr. Issekutz Sarolta* a templomban tartotta, megemlítve, hogy ezzel az anyaggal is, a bemutatásra kerülő könyv megjelenésének támogatásával is örmény őseink előtt tisztelgünk.

Közvetlenül ezután ugyanis bemutatták az *Ani, az ősi örmény főváros és magyar vonatkozásai* című háromnyelvű (magyar, német, angol) kiadványt, amely Áni romjait, templomait és más építményeit, valamint magyarországi kihatásait 161 színes fotón ismerteti az olvasóval. (Romanika Kiadó, az EÖGYKE és a FÖÖ támogatásával.)

A könyv egyik szerzője, Horváth Zoltán György beszélt az egykori fővárosról, Ániról, és az elragadtatásról, amit a mai szemlélő ottjártakor, az ősi romváros területén érez. A szerzőpáros másik tagja, Gondos Béla viszont felvillantotta, hogy milyen hazai, magyarföldi hatások fedezhetők fel. Így például említette az úgynevezett hatkaréjos templomokat, amelyek az örmény építészet közvetlen, Kárpát-medencei behatását képviselik.

Ezután vonult be az énekkar.

A *Vox Turturis* kamarakórus 2000. őszén alakult Kolozsváron, tagjai az ottani Gheorghe Dima Zeneakadémia hallgatói. Célja a zenei-művészi fejlődést elősegítő, hivatásos szintű műhelymunka lehetőségének megteremtése. Az együttes az egyházi zene nagy alakjának, Giovanni Pierluigi da Palestrinának, illetve az ő életművének szenteli tevékenységét.

Ez természetesen a kultúra terjesztését is jelenti: 2002. áprilisában erdélyi turnén vettek részt, felléptek Nagyváradon, Marosvásárhelyen, Gyergyószentmiklóson, Csíkszeredában, Székelyudvarhelyen. Sepsiszentgyörgyön részt vettek a Szent György napokon. 2002. novemberében az együttes Baróton, a X. Erdővidéki Közművelődési Napok keretében lépett fel. A kolozsvári zenei élet aktív résztvevőjeként, idén másodszor szerepelt a Mátyás-napok rendezvényein.

Évente önképzőkör jellegű kórustáborot szerveznek Marosfőn, ilyenkor a helyi

plébániatemplomban a szentmiséken énekelnek.

2002. őszétől kezdve Kirkósa Júlia, a Kolozsvári Állami Magyar Opera művésze vállalta a kórus tagjainak énektechnikai felkészítését. Idén elnyerték a Romániai Magyar Demokrata Szövetség Communitas alapítványának alkotói ösztöndíját.

A Vox Turturis kamarakórus *Flórián Gergely* vezetésével ezúttal, az Orlay utcai Örmény Katolikus Templomban, szeptember 26-án pénteken Palestrina ötszólamú motettáiból összeállított műsort adott elő.

Zenét, zenei műsort leírni nehéz. Legyen elég talán annyi, hogy nagyon szépen, nagyon élvezetesen szerepelt a fiatal, ízig-vérig profi együttes, amelynek hangversenyét a templomban szolgálatot teljesítő Vahan Hovagimian és Leszkovszky Pál atya is végighallgatta.

A magas színvonalon, élvezetesen előadott Palestrina-motetták után az igen nagy számú hallgatóság az előtérben szerény (szendvicses-üdítő, azaz templomhoz illő) állófogadáson vett részt. A falakon ragyogó kódexképek jelenlétében a beszélgetés értelmes volt és meleg jókedvet árasztott.

Az egész este pedig szép összeget eredményezett, amelyet az EÖGYKE és a FÖÖ a templom tatarozására fordít.

Nem először már, de azt kell mondanunk: kár, igen nagy kár, és méltánytalan dolog, hogy a magyarországi sajtó soha sem érdeklődik az efféle örmény kisebbségi élet iránt (ezúttal is csak a kerületi lap képezte a kivételt). Pedig a nemzetek és kultúrák közötti, sokat emlegetett hídépítést az efféle, egymásra figyelő, magas színvonalú (nem föltétlenül magas szintű, előkelőségek által megtisztelt) műsorok, találkozók jelentik. De láthatóan mi, örmény származásúak csak akkor vagyunk érdekesek, ha éppen valami botrány tör ki nálunk.

Vonjunk vállat a mellőzésre. Jobb a 26-án eluralkodó szépségre és értékekre, a kedves, otthonos, ünnepélyes hangulatra emlékezni s inkább eszünkbe se jusson, hogy botrányok árán keltsünk érdeklődést.

Bizonyosak vagyunk benne, hogy a hangversenysorozat további részei is hasonló értéket és színvonalat fognak képviselni.

(szerkesztőség)

*****

Az örmény település

Az itt következő szöveg - némi rövidítéssel - a *Gyergyó története* című, 1910-ban Gyergyószentmiklóson kiadott monográfia VI. fejezete. A könyv szerzője *Kölonte Béla* főgimnáziumi tanár, a mű alcíme igen érdekes: *Tekintettel a nemzetiségi kérdésre*.

Az önmagát reprintnek nevező újrakiadásról azt kell mondanunk: jó, hogy a gyergyószentmiklósi Mark House megjelentette, bár a szöveg újrasedése (számítógépes beírása) túlságosan is hibagazdag.

Ám lássuk a szerző majdnem száz évvel ezelőtti szövegét.
(A szövegben előforduló román helységneveket felülbírálat nélkül, a szerző majdnem száz évvel ezelőtti írásmódja szerint vettük át.)

Az Erdélybe való település előtt körülbelül kétszázötven esztendőn át szomszédjai voltak az örmények Gyergyónak. Moldvában Foksán, Tekucs, Berlád, Hokná, Román, Jassy és Botosan nevű városokban laktak. E régebbi lakóhelyük magyarázza meg azt, hogy nem egy tősgyökeres örmény családnak oláh hangzású és jelentésű a családneve.